Nr. 7. Stanisławów, dnia 1. kwietnia 1922 Rok 2

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA STANISŁAWOWSKIEGO.

Adres Redakcji i Administracji: Wydział Prezydjalny Województwa Stanisławowskiego w Stanisławowie.

Wychodzi każdego 1. i 15. w miesiącu.

Cena egzemplarza pojedynczego 150 Mk. Całoroczna prenumerata 3.600 Mk.

Prenumeratę należy przesyłać pod adresem: Kancelarja Prezydjalna Województwa w Stanisławowie.

Dziennik Urzędowy przyjmuje ogłoszenia władz i urzędów, oraz ogłoszenia instytucyj społecznych i użyteczności publicznej, od osób zaś prywatnych tylko takie, które wynikają z ich stosunku do władz rządowych i wymienionych instytucyj. Opłata za wiersz drobnego pisma jednoszpaltowego lub jego miejsce wynosi 40 Mk., za całą szpaltę 1600 Mk., za stronę 3500 Mk., za ogłoszenie o zgubionych dokumentach 40 Mk. od osoby i wiersza. Należytości za ogłoszenia należy przesyłać pod adresem: KANCELARJA PREZYDJALNA WOJEWÓDZWA W STANISŁAWOWIE.

Treść Działu Urzędowego.

Dział urzędowy.

I.

Wykaz Ustaw i Rozporządzeń, ogłoszonych w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej i w Monitorze Polskim, mających moc obowiązującą na terenie Województwa Stanisławowskiego.

W Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej:

Nr. 14 z dnia 6 marca 1922 r.

Poz. 121. Rozporządzanie Rady Ministrów z dnia 9 lutego 1922 w sprawie zmiany § 4. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 sierpnia 2921 roku o utworzeniu państwowego Komitetu Radjotechnicznego.

Poz. 125. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 20 lutego 1922 roku w przedmiocie uchylenia postanowienia Rady Ministrów w przedmiocie ochrony i użytkowania lasów.

Poz. 127. Ustawa z dnia 14 lutego 1922 zmieniająca ustawę z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu.

Poz. 128. Ustawa z dnia 17 lutego 1922 r. o zniesieniu Ministerstwa sztuki i kultury.

Poz. 130. Rozporządzenie Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handla z dnia 6 lutego 1922 r. w przedmiocie zmiany brzmienia artykułu 15, rozporządzenia o taryfie celnej z dnia 11 czerwca 1920.

Poz. 131. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 6 lutego 1922 r. w sprawie uwolnienia od opłat pocztowych reklamacyj gazetowych.

Poz. 132. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 9 lutego 1922 r. o przyznaniu ulgowej opłaty pocztowej dla paczek z podręcznikami szkolnemi.

Nr. 15. z dnia 10 marca 19 2 r.

Poz. 133. Ustawa z dnia 7. lipca 1921 r. o ratyfikacji porozumienia z państwami należącymi do konwencji między narodowej o ochronie własności przemysłowei, podpisanego w Bernie dnia 30 czerwca 1920 r. w przedmiocie zachowania i przywrócenia praw własności przemysłowej, naruszonych przez wojnę światową.

Poz. 134. Oświadczenie rządowe z dnia 3 stycznia 1922 r. w przedmiocie mocy obowiązującej Porozumienia dotyczęcego zachowania lub przywrócenia praw własności przemysłowej dotkniętych przez wojnę światową podpisanego w Bernie 30. czerwca 192 r.

Poz. 136. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 7 lutego 1922 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Spaw Wewnętrznych w przedmiocie zmiany i uzupełnienia rozporządzenia w przedmiocie walki z zarazą płucną u bydła rogatego.

Poz. 137. Rozporządzenie Ministra Skarbu oraz Ministra Przemystu i Handlu z dnia 25 lutego 1922 r w przedmiocie wyjątkowego zwolnienia od cła względnie zniżenia mnożnika celnego od towarów żywnościowych, odzieżowych i obuwia na okres 6 tygodni.

Poz. 138. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 6 marca 1922 roku o czasowych ulgach taryfowych przy przewozie kolejami artykułów żywnościowych.

W Monitorze Polskim:

Nr. 47. z dnia 27 lutego 1922 r.

Poz. 24. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 15 grudnia 1921 r. w przedmiocie regulaminu nadzwyczajnego Komisarza do spraw repatrjacji.

Nr. 53. z dnia 6. marca 1922 r.

Poz. 26. Obwieszczenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 2 marca 1922 r. w przedmiocie składu dyrekcyjnych Rad kolejowych w Radomiu, Lwowie, Krakowie, Stanisławowie, Poznaniu, Gdańsku i Wilnie.

Nr. 55 z dnia 8 marca 1922 r.

Poz. 28. Rozporządzenie Ministra Robót Publicznych z dnia 11 lutego 1922 roku, o utworzeniu Państwowej Rady Elektrycznej.

Nr. 56. z dnia 9 marca 1922 r.

Poz. 29. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 3 lutego 1922 r. w przedmiocie uzupełnienia statutu organizacyjnego Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

Nr. 64. zdnia [illegible] marca 1922 r.

Poz. 31. Dekret Naczelnika Państwa o organizacji i czynnościach Zgromadzenia Kawalerów Kapituły Orderu „Orła Białego“ oraz o sposobie noszenia odznak orderu.

II.

Okólniki Województwa do Starostw.

WYDZIAŁ PREZYDJALNY.

163.

L. 1809 pr.

Stanisławów, dnia 11 marca 1922.

Uszkodzenie linji telegraficznych i telefonicznych.

Do wszystkich Panów Starostów.

Wedle powiadomienia Ministerstwa Poczt i Telegrafów oraz pisma Dowództwa Okręgu Korpuśnego Nr. VI. we Lwowie, zdarzają się w ostatnich czasach coraz częstsze kradzieże przewodów telegraficznych i telefonicznych, tudzież uszkadzanie słupów telegraficznych, narażając Skarb Państwa na znaczne straty i obniżając sprawność komunikacji telegraficznej i telefonicznej w Państwie.

W celu zapobieżenia tego rodzaju zbrodniczym działaniom, polecam Panom Starostom przypomnieć bezzwłocznie za pomocą obwieszczeń publicznych ludności miejscowej, że uszkodzenie przewodów telefonicznych i telegraficznych lub kradzież drutu i przewodników, karane będzie przez Sądy jako zbrodnia z § 89 ustawy karnej ciężkiem więzieniem do lat 5. o ile zaś czyn karygodny nie da się subsumować pod przepisy ustawy karnej przez władze administracyjne aresztem do dni 14 na podstawie rozporządzenia ministerjalnego z dnia 3 kwietnia 1855 Dz. u. p. Nr. 61 i rozp. min z dnia 30 września 1857 r. Dz. u. p. Nr. 198.

Równocześnie pouczy Pan Starosta Naczelników tych gmin, przez które biegną linje telegraficzne i telefoniczne, że na gminach w pierwszym rzędzie ciąży obowiązek ochrony przewodów telegraficznych i telefonicznych. Ochronę tę winni Naczelnicy gmin przeprowadzić za pomocą policji gminnej, a w razie uszkodzenia linji donieść o tem bezzwłocznie najbliższemu Posterunkowi Policji Państwowej i współdziałać energicznie w wyszukaniu złoczyńców. Przytem zagrozić należy Naczelnikom gmin, że w razie niewyśledzenia sprawców lub w razie powtarzających się uszkodzeń przewodów zostanie na gminy nałożony obowiązek utrzymywania własnym kosztem stałej warty celem strzeżenia linji telegraficznych i telefonicznych, a gmina po myśli § 64 ustawy gminnej z 12 sierpnia 1866 r. Dz. u. Kr. Nr. 19 względnie § 58 ustawy z dnia 13 marca 1899 Dz. u. Kr. Nr. 24 i § 63 ustawy z dnia 3 lipca 1896 Dz u. Kr. Nr. 51. będzie zobowiązaną do wynagrodzenia Skarbowi Państwa wyrządzonej na jej terytorjum szkody.

Podając Panom Starostom powyższe do wiadomości i ścisłego zastosowania się, polecam dołożyć wszelkich starań mających na celu zapobieżenie kradzieżom i uszkodzeniom linji państwowych, a na wypadek zachodzącego czynu karygodnego dążyć energicznie do wykrycia sprawców, których oddawać należy właściwej Prokuraturze do ukarania. Gdyby właściwy Sąd karny uznał swoją niekompetencję, zastosuje Pan Starosta bezzwłocznie powołanie powyżej przepisy karno-administracyjne.

Wojewoda JURYSTOWSKI w. r.

164.

L 2030 pr.

Stanisławów, dnia 9 marca 1922.

Leja Rotsztajn i tow. obcokrajowcy
wysiedlenie do Rosji.

Do wszystkich Panów Starostów.

W myśl okólnika Nr. 6 Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 8 czerwca 1921 r. N. T. BB 396 Część II. ustęp A. punkt 2) zarządził Wojewoda Warszawski wysiedlenie z granic Państwa Polskiego do Rosji z powodu nielegalnego przekroczenia granicy wymienionych niżej obywateli rosyjskich:

1) Leja Rotsztajn urod. w r. 1863 w Mińsku Lit.
2) Gita Rotsztajn „ „ „ 1898 „ „ „
3) Pola Rotsztajn „ „ „ 1902 „ „ „
4) Genia Rotsztajn „ „ „ 1901 „ „ „
5) Mikołaj Załecki „ „ „ 1899 „ Olgopolu b. gub. Podolsk.
6) Szlama Ajzenberg „ „ 1901 „ Zasławiu
7) Piotr Janow „ „ „ 1889 „ Tołopcy gub. Pskowska.

Wymienieni od 1 do 6 przebywali w m. Wołominie pow. Radzymińskiego, zaś wymieniony pod 7. w m. Płocku, skąd wydalili się w niewiadomych kierunkach.

O tem zawiadamiam Panów Starostów, celem zarządzenia inwigilacji nad pojawieniem się wymienionych w obrębie tamt. powiatu z tem iż w razie wyśledzenia, należy ich przytrzymać i bezzwłocznie mi o tem donieść.

Negatywnych relacji nie mależy przedkładać.

Za Wojewodę POPIEL w. r.

165.

L. 2031 pr.

Stanisławów, dnia 9 marca 1922.

Henryk Blum, obcokrajowiec;
poszukiwanie.

Do wszystkich Panów Starostów.

Henryk Blum, obywatel rosyjski względem którego zarządzonem zostało wysiedlenie z granic Państwa Polskiego do Rosji w myśl okólnika Nr. 6 M. S. Wewn. z dnia 8 czerwca 1921 r. N. T. BB. 396 zbiegł w niewiadomym kierunku z m. Mławy gdzie pozostawał pod dozorem policyjnem.

O tem zawiadamiam Panów Starostów, celem zarządzenia inwigilacji nad pojawieniem sie wymienionego w obrębie tamt. powiatu z tem, że w razie wyśledzenia należy go przetrzymać i przedłożyć mi sprawozdanie.

Negatywnych relacji nie należy przedkładać.

Za Wojewodę: POPIEL w. r.

166.

L. 2538 pr.

Rtanisławów, dnia 11 marca 1922.

W sprawie podwyższenia opłat na
pozwolenia na broń i na prawo
polowania.

Do wszystkich Panów Starostów.

Ponieważ postanowienia tutejszego okólnike z dnia 23 września 1921 L. 197/pr. (Dziennik Urzę-

dowy Nr. 1/21 poz. 9) w sprawie podwyższonych opłat za karty na broń i karty myśliwskie zostały przez niektóre Starostwa w odniesieniu do zaprzysiężonej straży lasowej i łowieckiej mylnie zainterpretowane, wyjaśniam dodatkowo co następuje:

Straż lasowa jest z mocy ustawy — § 53 ustawy lasowej z dnia 3 grudnia 1852 Dz. p. p. Nr. 250 uprawnioną do noszenia broni w służbie jako straż publiczna, o ile została po myśli przepisów ustawy z dnia 4 września 1892 Dz. p. p. Nr. 74 zatwierdzoną i zaprzysiężoną przez władzę polityczną I-ej instancji. Starostwa obowiązane są wydać zaprzysiężonym strażnikom legitymacje według wzoru dołączonego do powołanej ustawy z dnia 4 września 1892 Dz. p. p. Nr. 74, które to legitymacje uprawniają straż lasową ipso iure do posiadania i noszenia broni w służbie. Nie należy zatem wydawać zaprzysiężonym strażnikom lasowym oprócz powyższej legitymacji osobnych kart na broń po myśli patentu cesars. z dnia 24 października 1852 Dz. p. p Nr. 223.

Zaprzysiężonym strażnikom lasowym, pełniącym równocześnie funkcje strażników łowieckich wydawać należy na czas ustanowienia ich strzelcami bezpłatne certyfikaty łowieckie (§§ 81 i 83 ustawy łowieckiej) lub bezpłatne certyfikaty łowieckie upoważniające do tępienia zwierząt drapieżnych po myśli rozporządzenia b. Namiestnictwa z dnia 8 stycznia 1910 L. 365 pr.

Powyższe postanowienia nie odnoszą się do wyższego personalu gospodarczego i inspekcyjnego Zarządu Okręgowego Lasów Państwowych t. j. inspektorów, nadleśniczych i leśniczych rządowych, którzy winni zaopatrzyć się w przepisane karty na broń i karty myśliwskie.

Treść niniejszego okólnika należy podać do wiadomości podległym Posterunkom Policji Państwowej z poleceniem ścisłego zastosowania się przy sposobności kontroli kart na broń i kart myśliwskich, zwłaszcza u uczestników każdego polowania.

Wojewoda: JURYSTOWSKI w. r.

WYDZIAŁ ADMINISTRACYJNY.

167.

L. 854 IIa.

Stanisławów, dnia 3 marca 1922.

Zasieki druciane i umocnienia pól. — ich ochrona.

Do wszystkich Panów Starostów.

W ślad reskryptu byłego Namiestnictwa z dnia 22 sierpnia 1921 r. L 14047/pr zawiadamia się, że Szefostwo Inż. i Sap. O. K. Nr. VI. pismem z dnia 20 stycznia 1922 L. 330/inż 2/2/fort. wzbroniło w myśl rozporządzenia Ministerstwa Spraw wojskowych rozbiórkę umocnień polowych w powiatach Skole, Stryj, Żydaczów i położonych na wschód od takowych.

Na wszystkich powiatach na za hód od wymienionych położonych jest rozbiórka dozwolona z tem, że odnośny materjał fortyfikacyjny ma być oddawany odnośnym objazdowym Eksp. „Demat“.

Powyższe zarządzenie udziela się do wiadomości z poleceniem ścisłego zastosowania się.

Przeciw wykraczającym pracownikom należy występować z całą energią i o spostrzeżonych wykroczeniach bezzwłocznie donieść do Dowództwa Okręgu Korpuśnego VI. we Lwowie.

Wojewoda: w. z. POPIEL w. r.

168.

L. 1123 IIa.

Stenisławów, dnła 6 marca 1922.

Odroczenie służby wojskowej jedynym żywicielom.

Do wszystkich Panów Starostów.

Wskutek reskryptu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z 3 marca 1920 Nr. 327/I A. W. podaje do wiadomości Pana Starosty i użytku urzędowego następujący rozkaz Ministerstwa Spraw Wojskowych S. P. i U. L 1209/I. wydany do D. O. G. w powyższej sprawie:

Ze względu na to, że dokładne interpretowanie terminu „jedyny żywiciel“ nie może być wskazane w drodze szczegółowych przepisów, gdyż zależy to przedewszystkiem od faktycznych stosunków, jakie w danej rodzinie panują, polecam ażeby P. K. U. kierowały się dokładnym ocenieniem i zrozumieniem wszystkich warunków, w których się rodzina popisowego znajduje i zależnie od tego ulgą przyznawały, lub jej odmawiały.

Jako ogólną wytyczną podaje się tylko, że ulga wojskowa z art. 61. punkt 1. tymczasowej ustawy o powszechnym obowiązku służby wojskowej może mieć zastosowanie jedynie względem rodzin niezamożnych, faktycznie utrzymywanych pracą fizyczną lub umysłową popisowego

Za jedynego żywiciela należy uważać przeto tylko takiego popisowego, który rzeczywiście utrzymuje pozbawioną podpory rodzinę, lub niezdolnych do pracy

rodziców, dziadka, babkę, braci lub siostry, którzy przytem nie posiadają innych źródeł utrzymania.

Wojewoda: JURYSTOWSKI w. r.

169.

L. 1613. IIa.

Stanisławów, dnia 3 marca 1922.

Bezterminowe urlopowanie jednorocznych, wyjaśnienie.

Do wszystkich Panów Starostów.

Na skutek zapytania jednego z D. O. Gen. jak należy postępować przy bezterminowem urlopowaniu szeregowych roczników 1897 i 1898, którym przyznane zostało prawo do jednorocznej służby wojskowej, w ślad za rozkazem M. S. Wojsk. L. 661/256/21-I. tajne z dn. 25 marca br. wyjaśniło Ministerstwo Spraw Wojskowych z 20 czerwca 1921 L 19-859/3842/I. co następuje:

Za podstawę przy bezterminowem urlopowaniu szeregowych roczn. 1897 i 1898, którym przyznane zostało prawo do jednorocznej służby wojskowej, względnie którym prawo do jednorocznej służby przysługuje, w myśl „Tymczasowej ustawy o powszechnym obowiązku służby wojskowej" (Tytuł XV, art. 87, 88, 91, 92, 93 i 94) należy przyjąć 12-to miesięczny okres służby wojskowej odbytej w Armji Polskiej, nie biorąc jednak pod uwagę ilości miesięcy przesłużonych w byłych armiach zaborczych.

O tem zawiadamiam Pana Starostę wskutek reskryptu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 12 sierpnia 1921. Nr. A. W. 839 odwołując się do okólnika byłego Namiestnictwa z dnia 7 maja 1921 r. L. V. $\frac{51350}{8530}$/921.

Wojewoda w. z. POPIEL w. r.

170.

L. 1940. IIb.

Stanisławów, dnia 14 marca 1922.

Postępowanie w sprawach karnych.

Do wszystkich Panów Starostów.

Jedno ze Starostw zwróciło się do Urzędu Głównego walki z lichwą z następującym zapytaniem:

„Ustęp końcowy art. 49 Ust. z dnia 2 lipca 1920 r. o zwalczaniu lichwy wojennej opiewa: „że należy sprzeciw w ciągu dni 31 wraz z aktami przesłać właściwemu Sądowi co w prostej interpretacji znaczyłoby, że Starostwo sprzeciwy od nakazów karnych winno przesłać do Sądu jako drugiej instancji.

Przeprowadzając jednak analogję z postępowaniem administracyjno-karnem w innych dziedzinach, w których drugą instancją dla sprzeciwów od osądów Starostwa stanowi samo Starostwo i z art. 7 poz. 2. tej samej ustawy, która przyznaje Starostwu prawo wydawania rownież orzeczeń karnych, znajduje pewną trudność w odszukaniu punktu wyjścia i z tego powodu, korzystając przytem z uprawnień, danych mi okólnikiem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr 127 z dnia 23 listopada 1921 r. Nr. A. C. 2184 upraszam Główny Urząd walki z lichwą o odnośne instrukcje".

Ponieważ podobne wątpliwości mogą się nasunąć i w innych Starostwach, przeto wskutek pisma Głównego Urzędu walki z lichwą z 2 marca 1922 r. Nr. 1039/pr. przesyłam odpowiedź udzieloną rzeczonemu Starostwu.

Odpowiedź ta brzmi:

Przestępstwa wyliczone w art. 45 ust. z dnia 2 lipca 1920 r, należą w zasadzie do jurysdykcji sądowej, więc władza administracyjna jak Urzędy walki z lichwą, lub w myśl art. 7 Starostwa mogą je załatwiać tylko warunkowo, o ile strona takie załatwienie przyjmie. Zgodnie z tem postanawia art. 49, że w razie sprzeciwu wniesionego na czas sprawa przechodzi do jurysdykcji sądowej, z tym skutkiem, iż mandat w mocy swojej zupełnie wygasa i tylko jako materjał informacyjny może być przez Sąd użyty.

Sąd występujący w tych wypadkach nie może zatem być uważany za wyższą instancję i wszystkie przepisy w toku instancji nie mają tu zastosowania.

O ile nakaz karny przez upływ terminu trzechdniowego stał się prawomocnym, nie może on już ulegać rozpatrywaniu ani przez Sąd, ani przez wyższą instancję administracyjną, a wszystkie wniesione później przeciw niemu pisma, należy odrzucić jako bezprzedmiotowe.

Zupełnie inny charakter mają orzeczenia karne wydane w myśl art. 4. — Te są orzeczeniami czysto adminisiracyjnemi i nigdy przez Sąd rozpatrywane być nie mogą. W tych wypadkach stosowane być mają zasady postępowania administracyjno-karnego z tym jedynym, w przepisie art. 9 i 7 ustawy z dnia 2 lipca 1920 r. uzasadnionym wyjątkiem. że dla nich II-gą i ostatnią instancją jest Główny Urząd walki z lichwą w Warszawie.

Wojewoda: w. z. POPIEL w. r.

171.

L. 1941 IIb.

Stanisławów, dnia 16 marca 1922.

Ceny wytyczne na mięso koszerne.

Do wszystkich Panów Starostów.

Wskutek pisma Głównego Urzędu walki z lichwą z 1 marca 1023. Nr. 1020/pr. zarządzam co następuje:

1. Dla mięsa koszernego mają być ceny wytyczne oznaczone z równą ścisłością jak dla innego mięsa.

2. Różnica w cenie nie śmie przekraczać rzeczywistych kosztów koszerowania

3. Koszty koszerowania mają być ściśle badane i o ileby się okazało, iż należytości pdbierane za te funkcje są wygórowane, mogą być tylko w wysokości słusznej uwzględnione.

4. W każdej miejscowości należy ustalić potrzebę mięsa koszernego i stosownie do tego rozdzielić na pojedynczych rzeźników ilość mręsa do koszerownnia przeznaczonego. — Praktykowany w niektórych miejscach zwyczaj, że wszystkie przodki są przeznaczone na koszer nie odpowiada na ogół stosunkowi ludności kraju, gdzie zaledwie około 10 % potrzebuje mięsa koszernego.

5. Stanowczo odrzucić należy praktykowaną gdzie niegdzie kalkulację, według której mięso koszerne oznacza się o 80—100% drożej z tem błędnem obliczeniem, iż zato mięso nie koszerne może być taniej sprzedawane, — Przedewszystkiem byłoby niesprawiedliwością na koszt spożywania mięsa koszernego, żywić poniżej kosztów spożywców mięsa innego.

Dalej jest jasnem, iż wygórowana cena mięsa koszernego podbija wogóle cenę bydła rzeźnego, a wreszcie jest naiwnem złudzeniem przypuszczać, że rzeźnik dostawca mięsa koszernego, w tym celu cenę tego mięsa śrubuje aby na koszt ludności żydowskiej dawać reszcie, ludności mięso poniżej przeciętnego kosztu.

Tego rodzaju kombinacje muszą się skończyć tylko podniesieniem ceny bydla rzeźnego, a więc i ceny mięsa ogóle oraz uniemożliwienia wszelkiej konkurencji rzeźnikom katolickim wobec rzeźników żydowskich.

Wojewoda

w. z. POPIEL w. r.

172.

L. 1921 IIc.

Stanisławów, dnia 9 marca 1922.

Władysław Kurmanowski; wyłudzanie wsparć.

Do wszystkich Panów Starostów.

Według pisma Komisarza Rządowego w Żółkwi z 25 lutego 1922 r. L 649/22 Władysław Kurmanowski ur. 19 maja w r. 1898 wyłudza od gmin zasiłki na rachunek gminy Żółkiew.

Polecam zawiadomić gminy leżące w obrębie powiatu, aby wymienionemu nie udzielały żadnych wsparc na rachunek gminy Żółkiew.

Wojewoda: w. z. POPIEL w. r.

173.

L. 2113 IIc.

Stanisławów, dnia 11 marca 1922.

W przedmiocie zakazu umieszczania w czasopismach ogłoszeń o tranzakcjach wewnętrznych, z podaniem cen kupna i sprzedaży w walutach obcych.

Do wszystkich Panów Starostów.

Ostatnio w czasopismach umieszczone były ogłoszenia o tranzakcjach wewnętrznych z podaniem cen kupna i sprzedaży w walutach obcych, szczególniej zaś w dolarach.

Wobec tego, że zgodnie z ustawą sejmową, z dnia 15 stycznia 1920 r. (Dz. Ust. Nr. 5 poz. 26) oraz rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 26 marca 1920 r. (Dz. Ust. Nr. 32. poz. 189) marka polska jest prawnym środkiem płatniczym na całym obszarze Rzeczypospolitej — umieszczanie ogłoszeń o tranzakcjach wewnętrznych w walutach obcych jest sprzeczną z prawem, a ponadto niedopuszczalne z punktu widzenia postanowień, zawartych w rozporządzeniu Ministrów Skarbu i b. Dzielnicy pruskiej z dnia 31 grudnia 1920 r. o ograniczaniu obrotów dewizami i walutami zagranicznemi (Dz. Ust. Nr. 18/1921 r. poz. 104).

Wskutek reskryptu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z 4 marca 1921. Nr. B. C. 1151 polecam dopilnować, aby w wypadkach dalszego umieszczania ogłoszeń o transakcjach w walutach obcych winni byli pociągani w myśl art. 8 dekretu w przedmiocie tym-

czasowych przepisów prasowych z dnia 7 lutego 1919 r. (Dz. Pr. Nr. 14) do odpowiedzialności sądowej.

Wojewoda: JURYSTOWSKI w. r.

WYDZIAŁ BUDŻETOWO-GOSPODARCZY.

174.

L. 1203 IVb.

Stanisławów, dnia 2 marca 1922.

Wydatki na biuro oficera ewidencyjnego.

Do wszystkich Panów Starostów.

Ministerstwo Spraw Wojskowych Dep X. pismem z dnia 23 grudnia 1921 r. L. dz. 10522/21 Pob. zawiadomiło Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, że kwestja zaopatrzenia oficerów ewidencyjnych w lokal, światło i opał została obecnie uregulowana przez Ministerstwo Spraw Wojskowych Dep. VII. w ten sposlb, że do definitywnego wyjaśnienia sprawy i wydania odnośnych zarządzeń poleciło poszczególnym DOK. wydawać dla biur oficerów ewidencyjnych opał i światło, zaś wynajem lokali na biura dla oficera ewid. przekazano według kompetencji Dep. V. Inż. i Sap. M. S. Wojskowych, który to Dep. pismem z 7 lutego 1922. Nr. 1032 zawiadomił Min. Spraw Wewn. że sprawa ta jest w toku załatwienia, a o odnośnej decyzji zostanie Min. Spr. Wewn. zawiadomionem.

O tem zawiadamiam Starostwo wskutek reskryptu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z 16 lutego 1922. Nr. A. W. 287.

Wojewoda: JURYSTOWSKI w r.

WYDZIAŁ WYZNANIOWY.

175.

L. 1185.

Stanisławów, dnia 21 marca 1922.

Dzierżawa gruntów erekcjonalnych administratoroin z wolnej ręki.

Okólnik Nr. 38.

Do wszystkich panów Starostów.

Jeden z Panów Starostów doniósł Województwu, że w powiecie jego jest dość znaczna ilość probostw nieobsadzonych, do których należące grunta erekcjonalne powinny być wydzierżawione, oraz prosił o pouczenie, czy ze względu na to, że odnośni administratorowie, gdyby nie dzierżawili gruntów erekcjonalnych, znaleźliby się w trudnej sytuacji, czy nie należałoby im wydzierżawiać gruntów z wolnej ręki względn. czy należy je w każdym wypadku wydzierżawiać w drodze licytacji.

O ile w poszczególnym konkretnym wypadku ma Pan Starosta szczegółowe polecenie co do sposobu wydzierżawienia temporaliów i osoby dzierzawcy, rozumie się winien postąpić w myśl wskazówek reskryptu wydanego w konkretnym wypadku.

Celem uproszczenia jednak i przyspieszenia akcji dzierżawy gruntów wakujących probostw, mającej tak doniosłe znaczenie na akcję zagospodarowania objektów rolnych, pouczam Panów Starostów, że w każdym wypadku o ile probostwo wakuje i obsadzenie jego nie jest w toku, wydzierżawić powinien grunta erekcjonalne bez oczekiwania polecenia Województwa, jak to zresztą wynika z postanowień Dz. Gub. 9 września 1920 L 42039 zb. ust. p. T. 2. Nr. 110/T. III. zb. Piwockiego str. 162, a kontrakt dzierzawy sporządzony według wskazówek reskryptu b. Namiestnictwa z 18 kwietnia 1865 L. 21105 przedłożyć do zatwierdzenia.

Decyzja, czy nie należy odstąpić od licytacji i wydzierżawić grunta z wolnej ręki wdowie lub sierotom po zmarłym duszpasterzu albo też administratorowi, musi być pozostawiona Województwu.

W razie zatem zachodzących okoliczności zasługujących na uwzględnienie winien Pan Starosta odnieść się do Województwa, przedstawiając konkretne wnioski oparte na znajomości stosunków faktycznych.

Rozumie się, że decyzja co do wydzierżawienia gruntów bez licytacji względnie i pozostawieniem pierszeństwa rodzinie zmarłego proboszcza względnie administratorowi będzie w pierwszym rzędzie zależała przedewszystkiem od tego, jakie jest zachowanie się tych osób pod względem moralnym i politycznym oraz czy zachowaniem swojem dają dowody, że czują się bezwarunkowo bez wszelkich zastrzeżeń wiernymi obywatelami Rzeczypospolitej Polskiej i uznają bezwarunkowo bez zastrzeżeń zwierzchnictwo (suwerenność) Państwa Polskiego i odnoszą się przyjaźnie do Narodu Polskiego.

Wojewoda: JURYSTOWSKI w. r.

WYDZIAŁ ZDROWIA PUBLICZNEGO.

176.

L. 888 VIa.

Stanisławów, dnia 20 marca 1922.

Koncesjonowanie aptek.

Okólnik.

Do wszystkich Starostw.

W myśl § 10 Ustawy z dnia 18 grudnia 1906 r. (Dz. U. P. Nr. 5 z 1967 r) najważniejszym warunkiem

udzielenia koncesji na aptekę na danem stanowisku jest potrzeba ludności.

Z nadesłanych tu aktów Województwo nejednokrotnie stwierdziło, że Panowie Starostowie za mało zwracając uwagi na ten zasadniczy ustawowy warunek i stawiają wnioski na nowe apteki w śródmieściach, gdzie liczba aptek i odległość ich pomiędzy sobą najzupełniej zapewniają ludności ułatwienia w zaopatrywaniu się w lekarstwa, podczas gdy ludność dzielnic odległych od śródmieść,a zmuszona jest bez względu na porę dnia, roku oraz pogody zaopatrywać się w lekarstwa w śródmieściu.

Z powyższych względów poleca się wskutek reskryptu Ministerstwa Zdrowia Publicznego z 1 marca br. Nr. I. 635/456/22 przy przedkładaniu wniosków na udzielenie koncesji na nowe apteki przedewszystkiem brać pod uwagę prawidłowe, zgodne z potrzebami i wygodą mieszkańców rozmieszczenie aptek w danem mieście.

Wojewoda: JURYSTOWSKI w. r.

WYDZIAŁ ROLNICTWA I WETERYNARJI.

177.

L. 651. VII.

Stanisławów, dnia 8 marca 1922.

W sprawie taryfy dla obliczenia szkód lasowych.

Do wszystkich Starostw.

Ponieważ taryfa dla obliczenia szkód lasowych zatwierdzona reskryptem b. Namiestnictwa z dnia 25 kwietnia 1921 r. L, 6017/XVI b. 21. nie odpowiada już obecnym cenom targowym płodów leśnych przeto niezbędnem jest dla gospodarki lasowej rewizja jej i podwyższenie cen tych płodów w stosunku do obecnej wartości waluty.

Wobec tego polecam Starostwu aby sporządziło nowy projekt taryfy lasowej na zasadzie przepisu § 76 ust. lasowej (wzór D.) a to w porozumieniu z miejscowymi znawcami lasowymi i przesłało mi ją w dwóch egzemplarzach w nieprzekraczalnym terminie do 15 kwietnia b. r.

Wojewoda: JURYSTOWSKI w. r.

178.

Do L. 1200/VII.

Stanisławów, dnia 10 marca 1922.

W sprawie przejścia agend od krajowego Biura melioracyjnego.

Okólnik

Do wszystkich Panów Starostów.

Wskutek reskryptu Ministerstwa Robót Publicznych z dnia 1 maja 1919 r. Nr $\frac{I.1612}{6369}$ i wskutek reskryptu b. Namiestnictwa względnie Generalnego Delegata Rządu z dnia 17 maja 1919 L. 3400/pr. agendy ówczesnego krajowego Biura melioracyjnego objęła b. „Sekcja Techniczna Namiestnictwa“.

Następnie Rozporządzeniem Ministerstwa Robót publicznych z dnia 4 października 1920 r. Nr. I/1 30364/1517 zamiast Sekcji Technicznej Namiestnictwa utworzone zostały 2 Dyrekcje Robót publicznych: we Lwowie i Krakowie.

Wydziały III-cie melioracyjne obu Okręgowych Dyrekcji Robót publicznych miały przydzielone wszystkie agendy b. krajowego Biura melioracyjnego.

Wreszcie Rozporządzeniem Ministerstwa Robót publicznych z dnia 29 lipca 1921 r. L. II. 3170, Okręgowa Dyrekcja Robót publicznych lwowska została podzielona na trzy Dyrekcje: lwowską, tarnopolską i stanisławowską.

Każda zatem z Dyrekcji sprawuje agendy b. kraj. Biura melioracyjnego na swem terytorjum, o ile to dotyczy spraw bieżących jak Zarząd regulacji rzek i przedsiębiorstw melioracyjnych publicznych i prywatnych projektowanie melioracji i tp. Wreszcie tym samym reskryptem Ministerstwa Robót publicznych z 29 lipca 1921 r. L. II. 3170 utworzony został przejściowo Tymczasowy Wydział Techniczno-likwidacyjny we Lwowie na cały obszar Małopolski. Wydział ten powołany został do przeprowadzenia likwidacji także zaległych spraw b. kraj. Biura melioracyjnego przy b. Wydziale krajowym na terenie Małopolski.

O tem zawiadamiam wskutek odezwy Tymczasowego Wydziału Samorządowego we Lwowie L. $\frac{LW:4184}{III\ mel.}$

Wojewoda: JURYSTOWSKI w. r.

179.

L. 1255/VII.

Stanisławów, dnia 9 marca 1922.

Ochrona lasów i Ogrodów.

Do wszystkich Starostw

Ministerstwo Spraw Wojskowych rozkazem ogłoszonym w dzienniku rozkazów wojskowych z r. 1919 Nr. 80 poz. 2795 wydało zakaz czynienia szkód i zaopatrywania się w materjał w lasach rządowych gminnych i prywatnych.

Ponieważ mimo tego zakazu wpływały do powyższego Ministerstwa liczne skargi na niszczenia drzewostanu lasów rządowych gminnych i prywatnych i ogrodów publicznych przez żołnierzy, którzy wbrew przepisom o ochronie lasów wycinają drzewka i gałęzie dla przyozdabiania budynków sal na uroczystości w oddziałach i t. p. przeto reskryptem z 15 lutego b. r. L. 16919 wydało toż Ministerstwo ponowny rozkaz do wszystkich Komend, którym zarządziło że zaopatrywanie się we wszelkie materjały leśne dopuszczalne jest jedynie po uprzedniem uzyskaniu pisemnego zezwolenia właściwych urzędów ochrony leśnej leśnictw państw. zarządów lasów prywatnych względnie ogrodów publicznych i pod ich nadzorem.

Żołnierze przewożący lub eskortujący przewóz materjałów leśnych muszą być bezwzględnie zaopatrzeni w wspomniane zezwolenie i dowody pochodzenia materjałów i są obowiązani do okazania ich na żądanie organom Policji Państwowej i Straży leśnej.

W razie braku wspomnianych zezwoleń i dowodów prześlą wspomniane organy doniesienia karne do Dowództwa bezpośrednio przełożonego dla Oddziałów z którego pochodzą żołnierze Dowództwo obowiązane jest do wdrożenia dochodzeń i zawiadomiło o tem Ministerstwo Rolnictwa.

Wskutek reskryptu Ministerstwa Rolnictwa z 28 lutego b. r. L 369/L. I. zawiadamiam Starostwo o powyższym zakazie z poleceniem podania treści jego organom podwładnym celem ścisłego przestrzegania.

Wojewoda w. z. POPIEL w. r.

180.

L. 1312. VII.

Stanisławów, dnia 11 marca 1922.

W sprawie sprzedaży koni wojskowych z licytacji.

Okólnik.

Do wszystkich Panów Starostów i Referentów Rolnych.

Wskutek odezwy Dowództwa Okręgu Korpuśnego Nr. VI. z dnia 3 marca 1922 r. L. 5989/Rem. zawiadamia się Panów Starostów celem podania do ogólnej wiadomości, że stosownie do rozkazu Min. S. Wojsk Dep X. L. 612 z dnia 9 lutego 1922 r. w sprawie sprzedaży koni wojskowych z licytacji, Ministerstwo zmieniło 6 punkt instrukcji do sprzedaży koni wojskowych z licytacji, który to punkt ma odtąd brzmieć:

„Prawo uczestnictwa w licytacji posiadają wszystkie osoby za wyjątkiem zawodowych pośredników handlu końmi“.

Temsamem odpada punkt 13 tejże instrukcji.

Wojewoda: JURYSTOWSKI w. r.

181.

L. 1596/VII.

Stanisławów, dnia 21 marca 1922.

W sprawie zmiany rozporządzenia Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr P. z dnia 7 marca 1921 r. co do udzielania pomocy rolnej.

Do wszystkich Panów Starostów.

W ślad za okólnikiem z dnia 13 marca 1922 r. L. 1273/VII. zawiadamiam Pana Starostę, że Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych reskryptem z dnia 14 marca 1922 r. L. 2435/R. V. poczyniło następujące zmiany w dotychczas obowiązującym rozporządzeniu Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 22 kwietnia 1921 r. (Dz. Urzęd. Min. Roln. z dnia 7 maja 1921 r, Nr. 9 Dz. U. R. P. P. Nr. 33 poz. 232 z r. 1921) Art. 2 Z pomocy rolnej, wymienionej w art. 1. punkt a, b, d, korzystać mogą: gospodarstwa rolne położone na terenie Województwa Nowogrodzkiego, Poleskiego, Wołyńskiego, Tarnopolskiego, Stanisławowskiego, Lwowskiego oraz w Województwie Białostockiem gospodarstwa położone w powiatach: Białostockim, Bielskim, Białowieżskim, Wołkowskim, Grodzieńskim, Sokólskim, Augustowskim i Suwalskim, jako też gospodarstwa znajdujące się na terenie powiatów: Bialskiego, Konstantynowskiego, Włodawskiego, Chełmskiego, Hrubieszowskiego i Tomaszowskiego w Województwie Lubelskiem, oraz na terenach b. Kamery Arcyksiążęcej w Cieszynie.

Art. 6 Przy udzielaniu pomocy rolnej w granicach poprzednimi paragrafami zakreślonych, uwzględnione będą w pierwszym rzędzie gospodarstwa reemigrantów, którzy jesienią roku 1921 lub zimą i wiosną r. 1922 powrócili z Rosji, oraz gospodarstwa nowopowstałe w wyniku wykonywania reformy rolnej. Ustawa z dn. 15 lipca 1920 w wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. Rz. P. z r. 1920 Nr. 70 poz. 462) wyłącznie na obszarach wymienionych w art. 2.

Dopiero po zaspokojeniu potrzeb powyżej wymienionych kategorji gospodarstw, mogą być uwzględnione podania o pomoc na uruchomienie innych gospodarstw zniszczonych i nie będących w stanie o własnych siłach się zagospodarować.

Pomoc na uruchomienie gospodarstw zniszczonych wskutek wojny, udzielane będzie przedewszystkiem w zakresie niezbędnym dla zapewnienia producentowi i jego rodzinie wyżywienia sie produktami z własnego gospodarstwa.

Art. 7. Wysokość kredytu, udzielonego tytułem pożyczki lub w innej postaci poszczególnym gospodarstwom, nie może przekraczać łącznie z poprzednio wydanemi pożyczkami z tytułu pomocy rolnej, dla gospodarstw do 15 mórg — 20.000 Mk. na mórg użytku rolnego, dla gospodarstw 16—50 mórg — 12.000 Mk. dla gospodarstw 51—100 mórg — 10.000 Mk., dla gospodarstw 100—300 mórg — 7.000 Mk., dla gospodarstw 301—1000 mórg — 4.000 Mk i dla gospodarstw ponad 1000 mórg — 3.000 Mk.

Art. 8. Kredyt udzielany spółkom, mającym na celu zagospodarowanie odłogów (art 2 punkt a, ustawy z dnia 18 marca 1921 r. Dz. U. Rz. P. z 1921 r. Nr. 30 poz. 174) nie może przewyższać dwukrotnej wysokości kapitału spółki, wniesionego faktycznie przez wspólników, bądź to w gotówce, bądź w inwentarzu, bądź w nasionach. W tych granicach kredyt nie może przewyższać kwoty 8000 Marek na mórg zagospodarować się mających użytków rolnych.

Art. 9. Zamiast cyfry 500.000 Marek wstawia się cyfra 1.200.000 Mk.

Art. 17. p. 5 i 6 Zamiast cyfry 100.000 Marek wstawia się cyfra 250.000 Mk.

Art. 18. p. 3. Zamiast cyfry 100.000 Mk. wstawia się cyfrę 250.000 Marek.

Wszelkie inne paragrafy pozostają bez zmiany.

Przy rozdziale funduszów na pomoc rolną w okresie 1922 przeznaczonych na pożyczki gotówkowe należy się ściśle stosować tak w sposobie udzielania pożyczek jak i rachunkowości do rozp. Ministerstwa Rolnictwa i D. P. z dnia 22 kwietnia 1921 z uwzględnieniem zmian poczynionych niniejszem rozporządzeniem i do instrukcji Min. Roln. i D. P. z dnia 7 maja 1921 r. (Dz. Urz. Min. Roln. z dnia 7 maja 1921 r. Nr. 9). Przypominając jeszcze raz konieczność dokonania rozdziału przyznanych kredytów przez Powiat. Komitety Pomocy Rolnej przed upływem marca, polecam zwrócić szczególną uwagę na zmiany dokonane w artykułach 7, 17, 18 by nie nadsyłać niepotrzebnie do decyzji Wojewódzkiego Komitetu Pomocy Rolnej spraw o przyznanie pożyczek pojedynczym osobom poniżej 250.000 Marek.

Dalsze kredyta na pomoc rolną będą później przyznane.

Wojewoda: JURYSTOWSKI w. r.

WYDZIAŁ PRZEMYSŁOWY.

182.

L. 282. VIII.

Stanisławów, dnia 6 marca 1922.

Interpretecja ustawy o ograniczeniach w sprzedaży napojów alkoholowych.

Do wszystkich Starostw.

Ministerstwo Przemysłu i Handlu reskryptem z 17 stycznia 1922 L. 3075 wystosowanem do Województwa w Krakowie, oznajmiło co następuje:

W związku z tamtejszem sprawozdaniem z dnia 23 listopada 1921 L. 11745/1220/VI w sprawie interpretacji i stosowanie ustawy z dnia 23 kwietnia 1920 Dz. Urz. Nr. 37. poz. 219 Ministerstwo Przemysłu i Handlu po porozumieniu się z Ministerstwem Zdrowia Publicznego, wyjaśnia:

1) Kwestję czy zakaz powiększenia obecnie istniejącej ilości miejsc sprzedaży (art. 5 ustawy) odnosi się nietylko do detalicznej, ale także i hurtownej sprzedaży napojów alkoholowych, — rozwiązuje tutejszą dezyzją z dnia 21 grudnia 1921 L. 11-3233, którą na zasadzie opinji Ministerstwa Zdrowia Publicznego zatwierdzono orzeczenie władz przemysłowych I-ej i II-ej instancji, odmawiające ze względu na postanowienia ustawy antyalkoholowej Leizerowi Tranonsteinowi w Nowym Targu karty przemysłowej, na hurtowną sprzedaż napojów zawierających ponad 21/2 dwa i pół% alkokolu. Równocześnie jednak dodano dla informacji urzędu, że według projektu noweli do ustawy antyalkoholowej, przedstawionego Sejmowi przez Komisję do uchwalenia (druk sejmowy Nr. 3062) postanowienie art. 5 ustawy, zabraniające powiększenia istniejącej ilości miejsc sprzedaży napojów alkoholowych ma się odnosić wyłącznie do detajlicznej sprzedaży lub wyszynku; do hurtownej natomiast sprzedaży mają mieć zastosowanie następujące postanowienia projektu: „Sprzedawcy hurtowni mogą dostarczać napoi alkoholowych tylko osobom uprawnionym do sprzedaży detajlicznej. Hurtowna sprzedaż napojów alkoholowych stanowi przemysł koncesjonowany". Jak z powyższego wynika, od chwili wejścia w życie projektowanej noweli w zaznaczonem brzmieniu, zakaz z art. 5 ustawy nie będzie mieć zastosowanie do hurtownej sprzedaży napojów alkoholowych.

2) Wobec stanowczego postanowienia zdania 2 art. 5 ustawy, przy nieprzeprowadzonej dotychczas w b. zaborze austrjackim redukcji miejsc sprzedaży i wyszynku, jest wykluczone nadanie nowej koncecji

szynkarskiej w miejscu wygasłej lub przez posiadacza złożonej bez względu na specjalne stosunki lokalne oraz istotną potrzebę miejscową i chociażby przez nadanie koncesji nowemu reflektantowi żadna faktyczna zmiana w dotychczasowej ilości miejsc sprzedaży i wyszynku nie nastąpiła.

3) Co do sposobu przeprowadzenia w Małopolsce powszechnego głosowania w gminach w sprawie całkowitego zakazu sprzedaży i wyszynku napojów alkoholowych podaje się Urzędowi do wiadomości następujące, skierowane tu oswiadczenie się Ministerstwa Zdrowia Publicznego: „Ponieważ zgodnie z ustawą z dnia 12 sierpnia 1866 Dz. U. K Nr. 9 z 1866 o urząazaniu gmin w Małopolsce prawo wyboru w gminach nie jest powszechnem, zgodnie zaś z art 4 ustawy z dnia 23 kwietnia 1920 r. (Dz. U. Nr 37. poz. 210 z r. 1920) uchwała o całkowitym zakazie sprzedaży i podawaniu napojów alkoholowych odbywa się na podstawie powszechnego głosowania, przeto rozporządzenie wykonawcze do tejże ustawy (Dz. Ust. Nr. 98 poz. 650) z r. 1920 przewiduje głosowania powszechne w wymienionej sprawie bez względu na różnice dzielnicowe według ordynacji wyborczej do rad gminnych na obszarze b. Królestwa Kongresowego (Dekret z 27 listopada 1918 Dz. P. P. 18. poz. 48 art. 12). Zauważa się ponadto, że listy wyborcze w powyższej sprawie mogą być ułożone na podstawie list wyborczych do Sejmu Ustawodawczego z zachowaniem zastrzeżeń przewidzianych w art. 12 przytoczonego wyżej dekretu, przyczem ograniczenia przewidziane w art 4 dekretu o ordynacji wyborczej do Sejmu Ustawodawczego (Dz. Pr. Nr. 18. poz. 46) nie mają w danej sprawie zastosowania".

Dodaje się. że art. 197 Organizacji Zarządu Królestwa Polskiego, na który powołano się w art. 12 dekretu z dnia 27 listopada 1918 o utworzeniu Rad gminnych na obszarze b. Królestwa Kongresowego (Dz. Praw. Nr. 18. poz. 48) brzmi w tłómaczeniu polskiem następująco:

„Do brania udziału w Zgromadzeniach Gminnych nie są dopuszczane po pierwsze osoby będące pod śledztwem lub sądem za zbrodnie lub przestępstwa pociągającej za sobą pozbawienie wszystkich szczególnych praw i przywilejów (n. b. tytułów) posiadanych przez skarzonego i po drugie, osoby oddane na mocy wyroków sądowych pod nadzór policyjny"

4) Głosowanie według art. 4 ustawy nie może dotyczyć żadnych innych kwestji prócz całkowitego zakazu sprzedaży i wyszynku napojów alkoholowych w danej gminie. — Uchwała powzięta przez gminę zupełnie formalnie nazasadzie art. 4. ustawy ma charakter uchwały konstytucyjnej o mocy ogólnie w danej gminie obowiązującej. Według ostatniego ustępu art 4 omawianej ustawy uchwała taka winna być udzielona w odpisie politycznej władzy powiatowej tylko do wiadomości.

5) Szynkarz względnie właściciel uprawnienia przemysłowego, którego prawa do wyszynku względnie sprzedaży gasną na zasadzie formalnie powziętej i ogłoszonej uchwały z początkiem wskazanego w niej roku kalendarzowego, ma prawo wniesienia protestu w ciągu miesiąca od dnia ogłoszenia uchwały. Rozstrzyganie tego rodzaju protestów należy w myśl ostatniego ustępu art. 2 rozp. wyk. z dnia 16 września 1920 r (Dz U. Nr. 98. poz. 650) do władzy administracyjnej I-ej instancji która kasuje nielegalnie powzięte uchwały.

Zarazem wskutek reskryptu Ministerstwa Przemysłu i Handlu z 31 stycznia 1922 r. L. 426 nadmieniam, że projekt noweli do ustawy z 23 kwietnia 1920 ustalający, że zakaz z art. 5. tej ustawy nie może mieć zastosowanie do hurtownej sprzedaży napojów alkoholowych mającej stanowić przemysł koncesjonowany, został już przez Sejm uchwalony, wobec czego obowiązywać będzie od chwili ogłoszenia go w Dzienniku Ustaw.

Wojewoda: JURYSTOWSKI w r.

183.

L. 448. VIII.

Stanisławów, dnia 15 marca 1922.

Utworzenie komisji kredytowej obwodu Stanisławowskiego.

Do wszystkich Starostw.

Rozporządzeniem p. Ministra Przemysłu i Handlu z 27 października 1921 (Monit. Pol. Nr. 32 z 9 lutego 1922 wydanem na zasadzie § 8. rozporządzenia wykonawczego z 10 czerwca 1921 dotyczącego udzielania pożyczek ulgowych drobnym przemysłowcom, rzemieślnikom oraz ich organizacjom wytwórczym (Mon. Pol. Nr. 206 ex 1921 por. 275) — wydzielone zostały ze składu komisji kredytowej we Lwowie powiaty bohorodczański, doliniański, horodeński, kałuski, kołomyjski, kosowski, nadwórniański, peczeniżyński, rohatyński, skolski, śniatyński, stanisławowski, stryjski, tłumacki, turczański i żydaczowski i powołaną została dla tych powiatów osobna Komisja kredytowa przy wydziale przemysłowym Województwa w Stanisławowie.

Skład osobowy komisji został już ustalonym przez p. Ministra Przemysłu i Handlu w sposób przewidziany w § 6. rozporządzenia wykonawczego z 10 czerwca 1921 z tem, że przewodniczącym komisji jest naczelnik tut. Wydziału przemysłowego — Sposób spełniania czynności związanych z pracami komisji określony jest regulaminem wydanym przez Ministerstwo (Monit, Polski Nr. 207 ex 1921 poz. 276).

W związku z powyższem polecam Panu Staroście podać bezwłoczn e do wiadomości sfer interesowanych niezależnie od samego faktu powołania komisji kredytowej — co następuje:

1 O kredyt ulgowy starać się mogą drobni przemysłowcy, rzemieślnicy, organizacje rzemieślnicze, zrzeszenia przemysłowo-wytwórcze, rzemieślnicze, robotnicze i włościańskie.

2) Kredyt ulgowy może być przyznawany przy odpowiedniem zabezpieczeniu majątkowem na utrzymanie w ruchu, założenie, uruchomienie, rozszerzenie wreszcie odbudowę warsztatów pracy — po uprzedniem zbadaniu przez komisję warunków technicznych, finansowych i gospodarczych przedsiębiorstwa, którego właś.iciel ubiega się o kredyt.

3. Kredyt ulgowy udzielonym być może najdłużej na okres dziesięcioletni, — przy kredycie obrotowym jednak nie dłużej jak na pięć lat — i realizowanym będzie przez Pol. Krajową Kasę pożyczkową.

4. Oprocentowanie wynosi 6 $^1/_2$ %, nadto pobieraną będzie jednorazowo suma odpowiadająca 1 % względnie 2 % na rzecz funduszu subwencyjnego Ministerstwa Przemysłu i Handlu (jak § 19 rozporządzenia wykonawczego z 10 czerwca 1921 Nr. 206. Mon. Polski poz. 275).

5. Podania o pożyczkę bez względu na jej wysokość wnosić należy do komisji kredytowej obwodu Stanisławowskiego przy Województwie, która decyduje po zbadaniu warunków o przyznaniu kredytu ulgowego do wysokości 50.000 Mk zaś dla kooperatym wytwórczych do 100.000 Mk., natomiast podania o wyższą pożyczkę przesyła ze swoją opinją do decyzji Komisji Głównej w Warszawie.

Przy wniesieniu podania uiszczoną ma być z góry w gotówce jednorazowa należytość w kwocie 500 Mk. pozatem podania wolne są od opłat skarbowych i stemplowych.

6 Podania o pożyczkę winny zawierać uzasadnienie potrzeby zciągnięcia pożyczki ze wskazaniem sum, terminów i sposobów spłaty oraz rodzaj zabezpieczenia

Ewentualnie winny być dołączone także dokumenty określające położenie finansowe przedsiębiorstwa, tytuły prawne jak np. statuty, wyciągi z rejestrów handlowych, wyciągi hipoteczne, polisy asekuracyjne, dowody uprawnień przemysłowych, inwentarza majątku ruchomego, urządzenia warsztatowego lub fabrycznego stanowiącego własność petenta, ewentualnie także inne dowody względnie dokumenta których przedłożenia komisja zażąda.

7. Zabezpieczenie dla ewentualnego kredytu mogą stanowić:

a) weksle petenta z dwoma podpisami;
b) zastaw towarów, maszyn, narzędzi;
c) dyskont weksli zabezpieczonych;
d) hipoteka;
e) poręczenia wydane przez Stowarzyszenia w granicach przyznanego im kredytu;
f) zobowiązania Skarbu lub Urzędów państwowych, związków samorządowych lub instytucyj społecznych stwierdzające, że należność za wykonane dostawy lub zamówienia przysługująca proszącemu o kredyt przedsiębiorstwu — będzie wnoszoną do Polskiej Kasy Pożyczkowej na pokrycie pożyczki udzielonej z tytułu kredytu ulgowego.

8. Ewentualnych dalszych wyjaśnień udzieli petentom Wydział Przemysłowy Województwa, — w którym można zaopatrywać się w stosowne druki na podania.

W końcu zwracam uwagę Pana Starosty, że sprawy pożyczek ulgowych załatwianych przez komisję kredytową obwodu Stanisławowskiego nie należy identyfikować z pożyczkami ulgowemi dla wielkiego przemysłu o których mowa w komunikacie tut. z dnia 6 stycznia 1922 r. L. VIII. 204. umieszczonym w Nr. 4 dziennika urzędowego z 15 lutego 1922

Wojewoda: w. z. POPIEL w. r

184.

L 535. VIII.

Stanisławów, dnia 8 marca 1922.

Sprawa nadzoru kotłów parowych.

Do wszystkich Starostw

Z powodu długoletniej wojny i różnych do tej pory obowiązujących prawodawstw kotłowych — sprawa nadzoru kotłów parowych, jako objektu bezpieczeństwa publicznego, została bardzo zaniedbaną i koniecznem jest obecnie podjęcie wszelkich wysiłków, aby ją w myśl potrzeb państwowych jaknajrychlej do-

prowadzić do porządku Do tego celu zmierzając, zwracam przedewszystkiem uwagę Panów Starostów, że od 1 stycznia 1922 obowiązuje jednolite na całym obszarze Rzeczypospolitej ustawodawstwo kotłowe. Odnośne przepisy traktujące o budowie i ustawianiu kotłow w ogólności, jak i o nadzorze i o wydawaniu przez władze pozwoleń na ustawienie, przenoszenie i używanie kotłów w szczególności zawarte są w ustawie z 31 maja 1921 Nr. 59. Dz. u, Rzpp. poz. 303 uzupełnionej względnie zmienionej ustawą z 6 grudnia 1921 Nr. 108 Dz. U. Rzpp. poz. 786 oraz w rozporządzeniach wykonawczych Pana Ministra Przemysłu i Handlu z 8 listopada i 7 grudnia 1921 Nr. 103 Dz. u. Rzpp. poz 744 i 747 jak wreszcie w rozporządzeniu z dnia 27. stycznia 1922 r. Nr. 10. Dz. u. Rzpp. poz. 80.

To ostatnie zwłaszcza jest uzupełnieniem nowoobowiązującego prawodawstwa kotłowego i zmierza do jego praktycznego wprowadzenia w życie.

Z powyższemi przepisami polecam Panu Staroście jaknajdokładniej się zaznajomić a zarazem stale dopilnowywać, aby odnośne postanowienia były ściśle i w całej rozciągłości stosowane i przestrzegane.

W związku z tem należy bezzwłocznie podać do wiadomości interesowanych, — powołując się na rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z 27 stycznia 1922 Nr. 10. Dz. U. Rzpp. poz. 80 oraz niniejsze moje zarządzenie — co następuje:

1. Wszyscy właściciele kotłów obowiązani są najdalej do 31 marca br. zgłosić piśmiennie swoje kotły — o ile tego dotąd nie uczynili — do Stowarzyszenia dozoru kotłów Warszawie ul. Chmielna l 2. (wykonywującego na obszarze tut. Województwa bezpośrodni dozór nad kotłami których nadzór w myśl § 1 rozporządzenia Ministerstwa Przemysłu i handlu z 27 lutego 1922 Nr. 10 dz. u. Rzpp. poz. 80 należy do Województwa) podając ilość kotłów, ich miejsce pracy, przeznaczenie, nazwisko właściciela lub przedsiębiorstwa, zarazem mają zawiadomić czy kotły posiadają certyfikaty, książki kotłowe lub inne urzędowe dokumenty.

2) Właściciele kotłów, którzy nie uczynią zadość obowiązkowi zgłoszenia w terminie pociągnięci zostaną do odpowiedzialności sądowej w myśl art. 5 ustawy z 31 maja 1921 Dz. U. Rz. pp. Nr. 50 poz. 303 nazwiska ich zaś i daty odnoszące się do kotłów podane zostaną przez Starostwo lub przez organa Stowarzyszenia dozoru kotłów do wiadomości Województwa w celu oddania niezgłoszonych kotłów pod dozór przymusowy.

3. Na dowód należy tego uskutecznienia zgłoszenia kotłów przeszle Stowarzyszenie dozoru kotłów w Warszawie interesowanemu właścicielowi poświadczenie pisemne o przyjęciu kotła pod dozór.

4. Pozwolenia na ustawienie każdego nowego kotła i przeniesienie używanego starego wydaje Województwo (Wydział przemysłowy) na podstawie wnoszonych przez interesowanych podań.

Podania powinny zawierać wszelkie daty i warunki tudzież dowody wymienione szczegółowowo §§ 2-7 rozporządzenia p. Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 7 grudnia 1921 Nr. 103 Dz. U. Rzpp. poz. 747 i wnoszone być mogą bądź wprost do Województwa bądź też za pośrednictwem Stowarzyszenia dozoru kotłów.

Zauważam wreszcie, że organom kontrolnym Stowarzyszenia kotłów działającym na obszarze tut. Województwa, zaopatrzonym w stosowne legitymacje — należy udzielać poparcia przy wykonywaniu ich czynności zwłaszcza w wypadkach, gdyby właściciele kotłów uniemożliwiali lub utrudniali organom tym wykonywania kontroli.

O wydanych zezwoleniach Województwa na ustawienie lub przeniesienie kotła jak też o przymusowem oddaniu kotła pod dozór będzie Starostwo każdorazowo zawiadomione.

O wykonaniu niniejszego zarządzenia należy mi złożyć sprawozdanie do dni 9-miu.

Wojewoda: JURYSTOWSKI w. r.

185.

L. 702. VIII.

Stanisławów, dnia 20 marca 1922.

Sprawa nadzoru kotłów parowych.

Do wszystkich Starostw.

Na skutek reskryptu Ministerstwa Przemysłu i Handlu z 10 marca 1922 L. 11-1075 oraz w uzupełnieniu tut okólnika z 8 marca 1922 L. VIII. 535 ex 192 podaję do wiadomości Pana Starosty, że wymieniony w okólniku termin zgłaszania kotłów parowych przedłużonym został do dnia 30 kwietnia 1922. Zatem dopiero po upływie tego terminu właściciele niezgłoszonych kotłów pociągnięci będą do odpowiedzialności i narażą się na skutki wymienione w ustępie 2. okólnika tut. z 9 marca 1922 L. VIII. 535/922 a nadto kotły będą przez Władze przemysłowe bezzwłocznie zatrzymane.

Przed upływem tego terminu kotłów nie mających certyfikatów lub książek kotłowych nie należy opieczętowywać i zatrzymywać.

Wojewoda: JURYSTOWSKI w r.

WYDZIAŁ PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ.

186.

L. 1177. IX.

Stanisławów, dnia 20 marca 1922.

W sprawie kosztów leczenia i utrzymania niezamożnych obowateli polskich zagranicą oraz repatrjacji tych obywateli z zagrnnicy.

Do wszystkich Starostw.

Wskutek reskryptu Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej z dnia 1 marca 1922 Nr. 110/XI. podaje się do wiadomości Starostwu, iż wszystkie sprawy dotyczące kosztów leczenia i utrzymania niezamożnych obywateli polskich w zakładach i schroniskach zagranicą, jak również koszta repatrjacji tych obywateli. o ile nie obowiązują zasady wzajemności, względnie do czasu zawarcia w tym kierunku specjalnych umów z państwami interesowanemi, załatwiane będą przez Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej.

1. po ustaleniu przynależności gminnej danej osoby;
2. sprawdzeniu stanu majątkowego jej rodziny, ponadto przy repatrjacji;
3. wskazaniu miejscowości i adresu rodziny, względnie zakładu dokąd dana osoba ma być odesłaną;
4. zarządzeniu umieszczenia w jednym z zakładów opiekuńczych sierot i dorosłych nieposiadających rodziny a wymagających opieki osób trzecich;
5. wypowiedzeniu się kompetentnych czynników co do dopuszczalności powrotu danej osoby ze względu na bezpieczeństwo publiczne, oraz
7. porozumieniu się z Ministerstwem Zdrowia Publicznego w wypadkach powrotu umysłowo chorych względnie ciężko chorych.

Koszta za wymienione wyżej leczenia, utrzymanie lub podróż przy repatrjacji pokrywane będą przez Ministerstwo Pracy i Opieki społecznej po przeprowadzeniu odpowiednich wyczerpujących dochodzeń tylko w tych wypadkach, jeśli obywatele ci w miejscu swego pobytu za granicą nie posiadają ani środków do pokrycia tych wydatków ani też osób fizycznych lub prawnych do tego zobowiązanych.

Kwoty te jednak wypłacone przez Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej ściągane będą z gmin przynależności względnie z osób do alimentacji obowiązanych.

Komunikując treść powyższego reskryptu poleca się Starostwu, traktować wszelkie sprawy, dotyczące kosztów leczenia i utrzmania polskich obywateli zagranicą jako pilne, sprawy zaś repatrjacji jako bardzo pilne.

Wojewoda: JURYSTOWSKI w. r.

187.

KRAJOWA KOMISJA ZASIŁKOWA PRZY WOJEWÓDZTWIE LWOWSKIEM

L. 381. KZ.

We Lwowie, dnia 25 lutego 1922.

Kredyt na zasiłki wojskowe austr. oraz na personal Komisji zasiłk.

Do wszystkich Panów Starostów w Małopolsce Do Przewodniczących Komisji Zasiłkowych we Lwowie i w Krakowie.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych oznajmiło reskryptem z dnia 21 lutego 1922 L. Br. B. 1036, że Ministerstwo Skarbu niezgodziło się ną wznawianie kredytu na zasiłki wojskowe austr. zaległe z czasów przed 1 marca 1919 r.

Wypłata tych zasiłków nie miałaby też żadnego znaczenia ekonomicznego dla interesowanych wobec ówczesnej wysokości zasiłków.

W związku z tem Ministerstwo Skarbu nie zgodziło się na merytoryczne rozstrzyganie rekursów, zalegających dotyczczas w Krajowej Komisji zasiłkowej w sprawach zasiłków austrjackich.

Wobec powyższej decyzji niezałatwione dotychczas lub wpływające do protokołu sprawy zasiłków austr. należy jako obecnie bezprzedmiotowe złożyć do aktów.

Wskutek powyższego rozporządzenia Ministerjalnego polecam zarazem Panu Staroście, aby w dniu 1 marca 1922 r. wypowiedział stosunek służbowy całemu pozostałemu personalowi tamt. Komisji zasiłkowej nie wyłączając oficjantek Komisji Zasiłkowych i zwolnił pomocnice (ków) kancelaryjnych bezwarunkowo z dniem 31 marca 1922 roku, gdyż kredyt na utrzymanie tego personalu będzie z tym terminem zamknięty.

Decyzja w sprawie terminu zwolnienia ze służby oficjantek kancelaryjnych komisji zasiłkowych względnie ich przeniesienia nastąpi osobno.

Wojewoda GRABOWSKI w. r.

III.
Ruch służbowy.

Pan Wojewoda przeniósł komisarza powiatowego Tadeusza Lewickiego z Tłumacza do Bohorodczan i przeznaczył do służby przy tamtejszem Starostwie.

Pan Wojewoda dopuścił byłego kapitana korpusu sądowego Wojsk Polskich Dra Karola Bondi'ego do służby przygotowawczej przy władzach politycznzch i przeznaczył go do służby przy Starostwie w Tłumaczu.

Pan Wojewoda dopuścił Augusta Jana Cieślika do służby przygotowawczej przy władzach politycznych i przeznaczył do służby przy Starostwie w Bohorodczanach.

Pan Wojewoda zamianował Władysława Karola 2 im. Karasińskiego byłego podoficera kancelaryjnego W. P. prowizorycznym kancelistą w XI stopniu służbowym i przeznaczył do służby przy Starostwie w Kosowie.

Pan Wojewoda zamianował Trofima Pobereżnika byłego zawodowego sierżanta gospodarczego W. P. prowizorycznym kancelistą w XI. stopnin służbowym i przeznaczył do służby przy Starostwie w Rohatynie.

Pan Wojewoda przeniósł kancelistę Włodzimierza Maksymowicza z Kosowa do Stanisławowa i przeznaczył do służby w Województwie.

Pan Wojewoda przeniósł w stan spoczynku asystenta rachunkowego Włodzimierza Nowickiego.

Pan Wojewoda przeniósł Sekretarza powiatowego Bazylego Watamaniuka z Kołomyji do Stanisławowa i przeznaczył do służby w Województwie.

Pan Wojewoda przeniósł kancelistę Województwa Michała Sanojcę z Nadwórny do Doliny i przeznaczył do służby w tamtejszem Starostwie.

IV.
Komunikaty i obwieszczenia.

Podróż inspekcyjna Pana Wojewody do powiatu kołomyjskiego.

Celem bliższego zetknięcia się ze społeczeństwem, osobistego zapoznania się z jego potrzebami i wysłuchania jego prośb i żądań udał się Pan Wojewoda dnia 9 b. m. do Kołomyji.

Po powitaniu Go na dworcu kolejowym przy dźwiękach muzyki kolejowej przez miejscowego Starostę p. Agopsowicza, komisarza miasta p. Dr. Jurkiewicza, Naczelnika stacji kolejowej p Hellera i pow. Komendanta Policji Państwowej p. Urbanowskiego udał się Pan Wojewoda do gmachu Starostwa, gdzie udzielał audjencji od godz. 9-ej rano do 3-ej popoł.

Na wstępie przyjął Pan Wojewoda Prezydjum Polskiej Organizacji Pow. którego imieniem przemówił Pan Dr. Kraśnicki.

Następnie jawiło się przedstawicielstwo Rady powiatowej, która przez usta swego sędziwego Prezesa Pana Łążyńskiego powitała pierwszego Polskiego Wojewodę ziemi pokuckiej i przedstawiła swe postulaty; i imieniem licznie zebranej deputacji naczelników gmin pow. Kołomyjskiego przemówił po rusku komisarz rząd gminy Soroki pan Bubałowicz.

W dalszym ciągu powitał Pana Wojewodę i przedstawił obszernie żądania i potrzeby miasta Pan Komisara rządowy m. Kołomyji Dr. Jurkiewicz wraz z asesorami.

Następnie przedstawił się Panu Wojewodzie imieniem Komendy miejscowego Garnizonu Kapitan W. P. pan Kocór.

Przedstawiciele kleru rz.-kat. w osobach ks. kanonika Wójcika, Gwardjana OO. Bernadynów ks. Gabryka i ks. Morawskiego I J. poruszyli rozliczne sprawy kościelnej natury.

Jawiła się następnie deputacja Ziemian powiatu Kołomyjskiego prowadzona przez ks. Puzynę.

Po deputacji tej przyszla kolej na przedstawicielstwo izraelickiej Gminy wyznaniowej W gronie znanych w mieście ogólnie żydów-Polaków przemówił do Pana Wojewody komisarz tejże gminy pan Dr. Allerhand.

W dalszym ciągu stanęli przed Panem Wojewodą reprezentanci grona nauczycielskiego, by przedstawić

Mu i polecić jego pieczy sprawy miejscowych szkół a zwłaszcza budynków szkolnych, zniszczonych wojenną zawieruchą.

Rozliczne sprawy i niedomagania omówiła następnie z Panem Wojewodą reprezentacja Związku mieszczaństwa polskiego prowadzona przez p. Spólnickiego.

Również dłuższą konferencję odbył Pan Wojewoda z przedstawicielami miejsc. komitetu funkcjonarjuszów państw. prowadzonymi przez pana Wojtowicza następnie z deputacją Rady robotniczej P. P. S., której żądania przedstawili wyczerpująco i rzeczowo PP. Szyszka i Swięcicki, jakoteż z reprezentacją miejscowych przemysłowców prowadzoną przez pana Domiszewskiego.

Dalej jawiła się delegacja miejscowych kupców żydowskich, poczem ze specjalnem zainteresowaniem wysłuchał Pan Wojewoda dezyderatów i próśb przedstawionych mu przez p. Chmielewską i tow. imieniem instytucji dobroczynnych polskich, przez p. Dr. Allerhanda i tow. imieniem takichże instytucji żydowskich, przez p Dr. Aschkenazego imieniem Związku inwalidów wojennych, jakoteż przez Delegatki stowarzyszeń dobroczynnych ruskich.

Nad sprawami przez wyż nazwanych poruszonymi wywiązała się dłuższa rzeczowa dyskusja.

Wreszcie deputacja ludności gminy Turka przedstawiła Panu Wojewodzie swe postulaty w kierunku zmiany tamt. zarządu gminnego.

Oprócz powyższych instytucji i Zrzeszeń przedstawili się Panu Wojewodzie naczelnicy miejscowych władz i urzędów.

Po przyjęciu nadto kilku osób w sprawach osobistych i zapoznaniu się z personalem Starostwa zwiedził Pan Wojewoda miasto w towarzystwie pp. Starosty, Komisarza miasta i kierownika miejsc. państw. Urzędu techn. pana inżyniera Gończarczyka, sprawą tzw. „Kanału Ulgi“. którego budowę względnie wykończenie dla mieszkańców Kołomyji jest bardzo pożądanem żywo się zainteresował Pan Wojewoda i przyrzekł swoje poparcie.

Po posiłku u pana Prezesa Rady powiatowej Łężyńskiego udał się Pan Wojewoda na dworzec kolejowy, by w nocy powrócić do siedziny Województwa.

Gościnne i sympatyczne przyjęcie jakiego doznał ów pierwszy Wojewoda ziemi Pokuckiej w jej stolicy było wyrazem hołdu tej ziemi specjalnego jej przywiązania do osoby Pana Wojewody, który z miastem tem zżył się oddawna stawiając w tamt. Starostwie pierwsze kroki w swej urzędniczej karjerze, a następnie pełniąc w niem obowiązki komisarza Rządu Polskiego przy armji rumuńskiej w czasach gdy tej dzielnicy Państwa pozostającej pod okupacją rumuńską nie było jeszcze danem cieszyć się pełną swobodą zmartwychwstałej ojczyzny.

Województwo Stanisławowskie.
Wydział Administracyjny.

L 1962. IIc. ex 1922.

Stanisławów, dnia 9 marca 1922.

Ograniczenie ruchu kolejowego w obrębie Dyrekcji Stanisławowskiej.

Pismem z 2 marca 1922 L 28/VI oznajmiła Dyrekcja Kolei Państwowych, że od dnia 1 marca 1922 obowiązują w Okregu Dyrekcji stanisławowskiej następujące ograniczenia ruchu:

1. Na szlaku Jasienów Polny (wył.) Stefanówka (Granica Państwa) Worochta (wył.) Woronienka (Granica Psństwa) wstrzymany ruch osobowy, bagażowy i towarowy.

2. Stacja Torskie jest nieobsadzona i zamknięta dla ruchu towarowego. Przerwa naładunku dla tej stacji odnosi się tak dla własnego naładunku jak i dla przyjęcia od sąsiednich Dyrekcji.

3. Odcinek Diatkowce-Brettler — Szeparowce — Kniażdwór szlaku Nadwórniańskie przedmieście—Szeparowce Kniażdwór (Kołom Kol. lokalne) jest zamknięty dla ruchu osobowego, bagażowego i towarowego.

Naładunek własny i sąsiednich Dyrekcji przerwany.

4. Stacja Wygoda na szlaku Dolina—Wygoda jest ze względów oszczędnościowych nie obsadzona i wskutek tego zamknięta dla ruchu bagażowego i drobnicowego ruchu towarowego. Całowagonowy ruch towarowy utrzymany jest fakultatywnie.

Ekspedycję załatwia stacja Dolina. Bilety jazdy w kierunku Wygody do Doliny wydaje się w pociągu.

5. Na odcinku Łojowa—Delatyn przerwa ruchu towarowego, zaś na odcinku Lubiżnia—Delatyn przerwa ruchu osobowego i bagażowego, oraz przesyłek nadzwyczajnych z powodu odbudowy mostu między

Lubiżnią a Delatynem, na szlaku Stanisławów—Woronienka.

6. Przyjmowanie od sąsiednich Dyrekcji i własny naładunek przesyłek adresowanych do Rumunji dozwolone od 1 stycznia 1922. w ramach ograniczenia podanego do wiadomości telegramu Min. Kol. Żel. Nr. 18427/IV z dnia 31 stycznia 1922. r.

7. Zakaz przeekspedjowania do Śniatyna, Załucza i transito do Rumunji przesyłek tak własnego naładunku jak i pochodzących od sąsiednich Dyrekcji i z zagranicy obowiązuje od dnia 1 stycznia 1922 r. w całym okręgu stanisławowskiej Dyrekcji.

8. Z powodu zerwania mostu na Dniestrze między stacjami: Jezupol ruch osobowy, bagażowy i przesyłek nadzwyczajnych dla stacji Lubowce oraz przez odcinek Halicz—Jezupol w obu kierunkach przerwany; ruch towarowy nie jest ograniczony, jednak przesyłki mające przejść normalnie przez odcinek Dubowce—Jezupol, należy skierować drogą ogólną, którą po myśli art. 74 przepisów przewozowych, winien wskazać nadawca w liście przewozowym, przyczem przewaźna będzie obliczone za przebieg przesyłki drogą okólną.

Wojewoda: w. z. POPIEL w. r.

Województwo Stanisławowskie
Wydział Administracyjny.

L. 2170/IIa. ex 1922.

Stanisławów, dnia 15 marca 1922.

Zmiany pocztowych okręgów doręczeń.

Według pisma Okręgowej Dyrekcji Poczt i Telegrafów we Lwowie z 4 marca L. 18992/IV. z dniem 15 marca 1922 przydziela się gminę Krasna k/Petranki do zamiejscowego okręgu doręczeń agencji pocztowej Petranka, zaś gminę Słoboda niebytowska, przysiółek Czerlany, oraz leśniczówkę Sykla do zamiejscowego okręgu doręczeń urzędu pocztowego Perehińsko.

Za Wojewodę POPIEL. w. r.

Obwieszczenie.

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 19. grudnia 1921. roku L. 2943/Pr./21/GDMT. w przedmiocie uprawy tytoniu w r. 1922 na obszarach b. zaborów austjackiego i rosyjskiego.

W roku 1922 na obszarach b. zaborów austrjackiego i rosyjskiego można uprawiać tytoń tylko dla celów przemysłowych.

Uprawa tytoniu dla własnego użytku, dozwolona wyjątkowo w ostatnich latach ze względu na niedostateczne zaopatrzenie ludności w wyroby tytoniowe jest bezwarunkowo wzbroniona, ponieważ niedostatek wyrobów tytoniowych już ustał a uprawa ta powoduje ubytek w dochodach Skarbu Państwa, tudzież wpływa ujemnie na zdrowie ludności, używającej do palenia niepreparowanego lub nieodpowiednio preparowanego tytoniu własnej uprawy.

Przekroczenie zakazu uprawy tytoniu dla własnego użytku karane będzie z bezwzględną surowością na obszarze b. zaboru austrackiego według b. austrjackiej ustawy karno-skarbowej, a na obszarze b. zaboru rosyjskiego według b. rosyjskiej ustawy o akcyzie od tytoniu. W razie przekroczenia tego zakazu rośliny tytoniowe będą zniszczone przez organa rządowe.

Dla zaspokojenia wywołanego u wieśniaków-rolników powyższym rozkazem zapotrzebowania wyrobów tytoniowych wprowadzi Zarząd Monopolu Tytoniowego do sprzedaży tytoń krajany po odpowiednio niskich cenach.

Dla celów przemysłowych uprawiać można tytoń bez żadnej opłaty, jednak tylko w rejonach uprawy tytoniu, oznaczonych rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 10 marca 1921 r. L. 594/Pr./21 GDMT., Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 12 z r. 1921, i to na podstawie pozwolenia wydanego dla jejonów: 1-ego, obejmującego powiaty polityczne: Ciechanów, Gostynin, Kalisz, Kolno, Koło, Konin, Kutno, Lipno, Łęczyca, Łomża, Łowicz, Maków, Mława, Nieszawa, Ostrołęka, Płońsk, Płock, Przasnysz, Pułtusk, Rypin, Sieradz, Sierpiec, Słupca, Szczuczyn, Turek i Włocławek;

2-go, obejmującego powiaty polityczne: Grójec, Iłża, Jędrzejów, Kielce, Końskie, Kozienice, Miechów, Olkusz, Opatów, Pińczów, Puławy, Radom, Stopnica Sandomierz;

3-go, obejmującego obszary, położone na wschód od linji biegnącej wzdłuż zachodnich granic powiatów Radzyńskiego, Łukowskiego, Siedleckiego, Sokołowskiego a dalej wzdłuż granicy obwodu Białostockiego (Bielsk, Białystok, Sokółka) aż do granic rejonu 1-go przez Inspektorat Uprawy Tytoniu w Warszawie;

dla rejonu 4-go, obejmującego powiaty: Borszczów, Buczacz, Czortków, Horodenka, Husiatyn, Ko-

łomyja, Kosów, Peczeniżyn, Podhajce, Rohatyn, Skała, Sniatyn, Stanisławów, Tłumacz, Trembowla i Zaleszczyki, przez Inspektorat Uprawy Tytoniu w Zabłotowie;

dla rejonu 5-go, obejmującego na obszarze b. Kongresówki powiaty: Janów, Biłgoraj, Krasnystaw, Zamość, Tomaszów, Chełm i Hrubieszów, a na obszarze Małopolski powiat Sokal, tudzież dla obszaru b. zaboru rosyjskiego, położonego na wschód od zachodnich granic powiatów tego rejonu przez Urząd Wykupna Tytoniu (Magazyn Sprzedaży wyrobów tytoniowych) w Lublinie.

Obszar przeznaczony pod uprawę, nie może być mniejszy jak 500 (pięćset metrów kw.

Osobom, które zgłoszą się o pozwolenie na uprawę tytoniu w tych rejonach udzielą Urzędy, wydające to pozwolenie, jaknajdalej idącej pomocy i służyć im będą teoretycznemi i pratycznemi wskazówkami a nadto dostarczą im bezpłatnie doborowego nasienia tytoniowego odpowiedniego glebie i klimatowi naszego kraju. Plantatorowie, którzy otrzymali nasienie od Zarządu Monopolu Tytoniowego, nie mogą bez osobnego zezwolenia wysiewać na tym samym obszarze innego nasienia.

Na obszarze uprawy tytoniu wschodnio-małopolskim (rejon IV) obowiązywać będą dotychczasowe przepisy, w innych zaś rejonach uprawy tytoniu plantatorowie tytoniu winni zastosować się do wskazówek i zarządzeń, udzielonych im przez organa Zarządu Monopolu Tytoniowego co do sposobu prowadzenia plantacji i zbioru liści tytoniowych, i pozwolić tym organom na wybór nasienników na ich plantacjach, a to najwyżej do 10 roślin na każde 400 metr. kw.

Nasienia tytoniowe produkować można tylko za zezwoleniem Urzędów, upoważnionych do wydawania pozwoleń na uprawę.

Wyprodukowane liście obowiązani są plantatorowie w całości odsprzedać Zarządowi Monopolu Tytoniowego. Na obszarze b. zaboru rosyjskiego wolno plantatorom odsprzedać zebrane liście za zgłoszeniem w Urzędzie Monopolu Tytoniowego, który wydał pozwolenie na uprawę, koncesjonowanej krajowej prywatnej fabryce wyrobów tytoniowych. Bezwarunkowo nie wolno plantatorom wywozić liści tytoniowych zagranicę ani też sprzedawać ich osobom postronnym (kupcom tytoniowym, pośrednikom).

W razie stwierdzenia przekroczenia tego przepisu, sprzedawane liście ulegną konfiskacie, o ileby zaś liście nie mogły być już skonfiskowane, plantator tytoniu będzie obowiązany stosownie do zobowiązania, które przyjmie na siebie korzystając z udzielonego pozwolenia na uprawę, do złożenia Skarbowi Państwa kwoty uzyskanej ze sprzedaży, w razie zaś niemożliwości stwierdzenia ceny sprzedażnej, kwoty odpowiadającej cenie najdroższych wyrobów tytoniowych rządowych tej samej ilości względnie wagi, w każdym zaś razie wykluczony on zostanie od prawa uzyskania w przyszłości pozwolenia na uprawę tytoniu Przekroczenie niniejszego przepisu pociągnie niezależnie od powyżej wymienionych następstw kary przewidziane w b austr. ustawie karno-skarbowej, względnie b. rosyjsk. ustawie o akcyzie od tytoniu. Kary te będą bezwzględnie i ściśle stosowane. Za liście tytoniowe, dostawione Zarządowi Monopolu Tytoniowego, otrzymają plantatorowie ceny, które będą później oznaczone odpowiednio do cen innych ziemiopłodów. Ceny te w każdym razie łącznie z premjami, które Zarząd Monopolu Tytoniowego przyznawać będzie za liście jemu dostawione wyższej jakości, w należyty sposób wysuszone i złożone przewyższać będą ceny innych ziemiopłodów.

Powyższe postanowienia nie dotyczą plantacji tytoniu prowadzonych przez instytucje publiczne (zakłady naukowe, rolnicze i t. p.) dla celów naukowych i doświadczalnych. Instytucje te powinny jednak na założenie takich plantacji uzyskać za pośrednictwem Ministerstwa Rolnictwa pozwolenie Generalnej Dyrekcji Monopolu Tytoniowego.

Minister Skarbu:

(—) MICHALSKI.

Województwo stanisławowskie
Wydział Rolnictwa i Weterynarji

L. 1616. VII. ex 1922.

Stanisławów, dnia 21 marca 1922.

Wykaz

panujących chorób zwierzęcych w czasie od 1—15 marca 1922.

Nosacizna: Pow. Kałusz: Kałusz, Niegowce. — Pow. Kołomyja: Kołomyja. — Pow. Stanisławów: Knihinin miasto, — Pow. Śniatyn: Śniatyn. — Pow. Tłumacz: Tłumacz, Kłubowce. — Pow. Żydaczów: Kijowiec, Młyniska, Żurawno, Żydaczów.

Świerzb u koni: Pow. Kałusz: Tużyłów. — Pow. Rohatyn: Sarnki dolne. — Pow. Stanisławów:

Delejów, Opryszowce, Tyśmieniczany. - Pow. Skole: Podhorodce.— Pow. Sniatyn: Rudniki, Wołoszowce. — Pow. Żydaczów: Balicze, Podróżne, Brzezina, Hnizdyczów, Holeszów, Monasterzec, Rozdół, Stulsko, Turady, Wołcniów, Żurawno.

Pryszczyca: Pow. Rohatyn: Oskrzesińce.— Pow. Sniatyn: Widynów. — Pow. Żydaczów: Drohowyże.

Wścieklizna: Pow. Sniatyn: Woczkowce.— Pow. Stanisławów: Knihinin miasto

Za Wojewodę: BURZYŃSKI w. r.

V. Sprostowania.

Województwo Stanisławowskie
Wydział Zdrowia Publicznego.

L. 792. VI. ex 1922.

Stanisławów, dnia 5 marca 1922.

Sprawozdanie topograficzno-sanitarne za rok 1921.

Sprostowanie.

W dzienniku urzędowym Województwa z dnia 15 lutego 1922 r. Nr. 4. poz. 88. w okólniku 25 stycznia 1922. L. 65/VI. w sprawie sprawozdań topograficzno-sanitarnych, zaszły w druku następujące omyłki:

p. 6. zamiast „Choroby epidemiczne“ winno być „endemiczne“.

p. 13. zamiast „wypełnić je“ winno być „wymienić je“.

Za Wojewodę: Dr. GOŁĘBIOWSKI w. r.

Z drukarni i litografji St. Chowańca w Stanisławowie.